

ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΙΤΖ ΖΟΚΑΙ

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΕΠΕΣΕ ΜΙΑ ΣΤΑΓΟΝΑ ΑΙΜΑΤΟΣ...

"Άρπαξε ένα νιότερό με το άριστερό του χέρι... νόμιζε κανείς πως από στιγμή σε στιγμή θα σαριαζόταν κάτω λιπόθυμος. Ο γιατρός τον παρακάλεσε να καθήση και τον ρώτησε από τι υποφέρει.

— Γιατρέ, είπε ο ξένος, με άλλοιωμένα από τον τρόπο φωνή, σάς γνωρίζω εκ φήμης μόνο και ήλθα σ' εσάς για να με οσέετε. Υποφέρω τρομερά! Μιά έβδομάδα τώρα δεν έκλεισε μάτι από τους φριχτούς πόνους που έχω στο χέρι. Δεν ξέρω τί μου συμβαίνει. Δεν άντεχω πια!... Θέλω να μου κάνετε αμέσως έγχειρσι και να μου κόψετε το πονεμένο μέρος.

Ο γιατρός έλυσε με προσοχή τον επίδεσμο, εξήτασε το πονεμένο μέρος και κατάπληκτος κύτταξε τον πελάτη του. Το χέρι του νέου δεν είχε τίποτε άπολύτως και φανόταν υγιέστατο.

— Σας πονεί αυτό το χέρι; ρώτησε ο γιατρός με άπορία, νομίζοντας πως ο νέος άστευόταν ή ήταν τρελλός.

— Ναι, γιατρέ, και μη διατάξετε να το κόψετε θαθεία, πολύ θαθεία. Όσοδήποτε κι αν πονεσω, ο πόνος μου θα είναι λιγώτερος απ' τους πόνους που νοιώθω τώρα.

— Πού σας πονεί ακριβώς; Έδω πού πιάω;

— Ω! ναι, φοβερά! άπάνησε ο ξένος, μ' ένα θογγητό πόνου, ενώ συγχρόνως τά ματία του γέμιζαν δάκρυα.

— Είναι πολύ περίεργο! είπε πάλι ο γιατρός. Δεν βλέπω τίποτα, άπολύτως! Το δέρμα είναι υγιέστατο, στις φλέβες το αίμα τρέχει κανονικά!

Ο ξένος πήρε ένα μολύβι και σχημάτισε ένα μικρό κύκλο, σάν μια δεκάρα, σ' ένα σημείο του χεριού του.

— Ίδου, γιατρέ, είπε, εκεί πονά. Κόψετε αυτό το μέρος... Ίσως άνακουφιστώ!

— Μά αυτό δεν γίνεται, φίλε μου!

— Γιατί;

— Γιατί το χέρι σας δεν έχει τίποτα και δεν μπορώ να γελιοποιήσω τον έσαυτο μου και την έπιστήμη μου, κάνοντας χωρικής κένενα λόγω μια χειρουργική επέμβασι...

— Ίσως με πάρετε για τρελλό, φώναξε ο νέος, αλλά σάς όρκίζομαι, πως πονά φριχτά!

Και λέγοντας τά λόγια αυτά, ο νέος έβγαλε το πορτοφόλι του και άποθεσε άπάνω στο γραφείο ένα χαρτονόμισμα των χιλίων φιορινίων.

— Ίδου, κύριε! είπε, για να μη νοιάζε, πως άστεύομαι.

— Λυπούμαι πολύ... άπάνησε ο γιατρός. Μά όλοι οι θησαυροί του κόσμου, δεν θα με πείσουν να έγχειρήσω ένα υγιέστατο μέλος.

— Πολύ καλά! είπε τότε ο νέος με ήρεμια. Τότε θα κάνω μόνος μου, ό,τι άρνεύομαι να κάνετε σεις! Μόνον θα λάθετε την καλωσύνη να περιποιηθήτε την πληγή μου κατόπιν.

Κι άφοϋ έπετε τά λόγια αυτά, ο νέος έβγαλε άποφασιστικά το σακκάκι του, άνασήκωσε τά μακνικέτια του κι άρπαξε ένα νιότερό με το άριστερό χέρι του.

Μέ μιά γρήγορη κίνηση, έκανε μιά θαθεία τομή στο πονεμένο μέλος.

— Σταθήτε! Άφοϋ έπιμένετε, άφήστε με να κάνω έγω τήν χει-

ρουργική επέμβασι! φώναξε ο γιατρός, όποιος ροθήθηκε τις συνέπειες τής τολημής πράξεως του παραδόξου πελάτου του.

Ο γιατρός έκοψε πράγματι το μέρος, πού είχε σημαδέψει ο νέος. Και κατόπιν τον ρώτησε:

— Πώς είστε τώρα;

— Νοιώθω μεγάλη άνακούφισι! Άφήστε το αίμα να τρέξη έλευθερα... Μου κάνει καλό!

Ο γιατρός άφησε το αίμα να τρέξη και κατόπιν έδεσε προσεκτικά τήν πληγή. Στο διάστημα αυτό, ο νέος είχε συνέλθει έντελώς. Η χλωμάδα του προσώπου του είχε περάσει και φανόταν ευδίσθετος και ζωηρός.

— Σας ευχαριστώ, γιατρέ! είπε μ' έγκαρδιότητα. Με σώσατε! Η ελάχιστη άμοιή πού οσάς δίνω, δεν είναι τίποτε μπροστά από καλό πού μου κάνατε!

Έπί αρκετές ήμερες, το ξένος ήγαναν τακτικά στο γιατρό, όσοτου έκλεισε ή πληγή. Στο διάστημα αυτό, ο δόκτωρ Κ... γνωρίστηκε καλύτερα με τον πελάτη του και κατάπληκτος άντελήθη πως ο νέος αυτός δεν ήταν μόνο πολύ μορφωμένος, αλλά και πολύ λογικός, επί πλέον δέ ήταν πλούσιος και καλής κοινωνικής τάξεως.

Έπειτα από ένα μήνα, κάποιο πρωί, ο νέος παρουσιάστηκε και πάλι στο γιατρό και τον παρακάλεσε να έπαναλάβη τήν έγχειρσι γιατί, καθώς είπτε, ή τομή δεν είχε γίνει αρκετά θαθεία και ο σφόρητος πόνος είχε άρχισι πάλι. Ο γιατρός κύτταξε το χέρι του νέου. Η πληγή είχε έπουλωθη έντελώς και το χέρι δεν παρουσίαζε τίποτε το άνώμαλο.

— Η περίπτωση σας, μου προξενεί κατάπληξι! είπε στο νέο. Ποτέ ως τώρα δεν μου συνέβη παρόμοιο πράγμα!...

— Το πάθημα μου είναι άληθεια άκατανόητο, γιατρέ μου. Άλλά μην ζητάτε να μάθετε τήν αίτια! Πάρτε το νιότερό σας και κόψτε πού θαθεία το χέρι... Μόνον αυτό μπορει να με άνακουφισι.

Ο γιατρός άναγκάστηκε να συμμορφωθή και πάλι με τήν έπιθυμία του πελάτου του, και ο νέος, όπως και τήν πρώτη φορά, άσθαθήκε τήν ίδια άνακούφισι. Κατόπιν, με θλιμμένο χαμόγελο, είπτε στο γιατρό:

— Σας ευγνωμονώ, γιατρέ. Δεν πονά πια! Και ή πληγή θα κλείσθι. Μην άπορείτε, ωστόσο, αν έλθω πάλι μετά ένα μήνα.

— Ω! φίλε μου, φώναξε ο γιατρός. Πρέπει να έπιβλήθητε στον έσαυτο σας και να θυάλετε αυτή τή σκέφι από το νοϋ σας!

Ότόσο, πέρασε ένας μήνας κι άλλος ένας άκόμα, χωρίς ο νέος να φανή. Ο γιατρός μ' ευχαρίστησι σκεπτόταν, πως όπερίεργος πελάτης του θα είχε νιατρευθη όριστικώς. Τόν είχε λησμονήσει σχεδόν, όταν έφανικά, μιά μέρα, έλαβε ένα πυκνοσαμμένο γράμμα, πού έθεσε τήν έπογραφή του παράδου νέου.

— Αγαπητέ γιατρέ, έγραφε, νομίζω, πως δεν που έπιτρέπεται να σας άφήσω ν' άγνοείτε άκόμα τήν άφορμή τής άλλοκοτης άρρώστειας μου. Θεωρώ καθήκον μου, να οσάς διηγηθώ τά πάντα. Είναι μιά έβδομάδα τώρα, πού ο σφόρητος πόνος του χεριού μου όρχισι πάλι να με βασανίζει. Άλλά δεν θα παλαίψω πια εναντίον του κακού...

Πριν από έξη μήνες, ήμουν ό πονεύτερος άνθρωπος του κόσμου. Ζούσα άνετα με τά εισοδήματά μου. Ένα χρόνο προητέτερα, έχα παντρευθη από έρωτα, με μιά όμορφη και χαριτωμένη κοπέλλα. Η γυναικά μου ήταν πολύ μορφωμένη, καλή και έξυπνη. Η νέα αυτή, πριν με παντρευθη, έπειδή ή τιμια με φτωχή οικογενεία τής έστερείτου των πάντων, εργαζόταν στο σπίτι τής κομησίας Α... ως διδασκάλισσα των παιδιών τής. Έκεί τήν γνώρισα. Τήν άγάπησα από τήν πρώτη στιγμή, και σέ λίγο καιρό έγινε ό γάμος μας. Η γυναικά μου με άγαπούσε όσο τήν άγαπούσα

Κάθε μέρα πού περιόσος ήταν πιο εύτυχιομένη απ' τήν προηγούμενη...

Τὰ χέρια μου έτρεμαν από την ταραχή μου... για την άτιμη πράξι μου...

Μιά μέρα όμως, δεν ξέρω ποιός από του την πιο φριχτή ύποψια, πού έβλεπε τότε την κόρη μου... Είπε τάχα ελίκρινής ή γυναίκα μου—σκέφθηκα—ή μήπως όλη αυτή ή άγία της είνε ύποκρισία και προσποίηση; Προσπάθησα να διώξω τη φριχτή αυτή σκέψη, μά του κάκου. Είχε ριζωθεί βαθειά στο μυαλό μου. Και απ' εκείνη την ήμερά έβγα να δυστυχής.

Η γυναίκα μου είχε ένα μικρό γραφείο στην κάμαρά της, πού τό κλειδώνει πάντα με φροντίδα και του όποιου τό κλειδί, όπως είχα προσέξει, δεν τό άποχωρίζοταν ποτέ. Ίσως αυτό να δημιούργησε στο νού μου τη φριχτή ύποψια πού με θασάνει. Τί έκρυβε εκεί, μέσα στο συρτάρι της, με τόση έπιμέλεια; Και σκεπτόμουν, πως αν ή γυναίκα μου είχε τίποτε ένοχοποιητικό να κρύψει, ασφαλώς εκεί μέσα θα τό έκρυβε.

Μιά μέρα, λοιπόν, πού ή γυναίκα μου είχε πάει να περάσει τό άπόγευμά της με τη φίλη της, κόρησά Α... έπωφεληθήκα της άπουσίας της, μάζεψα όλα τα κλειδιά του σπιτιού και κατώρθωσα στο τέλος μ' ένα απ' όλα, ν' άνοιξω τό μυστηριώδες συρτάρι.

Τά χέρια μου έτρεμαν από την ταραχή πού ένοιώθα για την άτιμη πράξι μου. Η ζήλεια όμως με τύφλωνε σε τέτοιο σημείο, ώστε δεν σκεπτόμουν τίποτε άλλο. Ηθελα να θεσπαιθώ!... Να μάθω την αλήθεια! Άρχισα να ψάχνω, προσεχοντας να μην άνακατέψω τα χαρτιά, ώστε ή γυναίκα μου στην έπιστροφή της, να μην αντίληφθί τίποτε. Τέλος, στο βάθος του συρταριού, ανακάλυψα ένα πακέτο γράμματα, δεμένα με μία γαλάζια κορδέλλα. Η ταραχή μου είχε φθάσει στο κατακόρυφο, όταν κάθισα σε μία πολυθρόνα και με τρεμουλιαστά χέρια έβγαλα προσεκτικά την κορδέλλα...

Αχ! γιατί μου, πως να σας περιγράψω την φρίκη μου, όταν διέβασα τα έρωτικά και γεμάτα πάθος αυτά γράμματα! Η ζήλεια, τό μίσος, ένας πόθος να εκδικηθώ, έβραζε μέσα μου, εκείνη τη στιγμή! Νόμιζα πως θα τρελλαθώ!

Όστόσο, ύστερα από αρκετή ώρα, συνήλθα και με ψυχραιμία μάζεψα πάλι κι' έδωσα τα γράμματα, όπως τα είχα φέρη. Τά τοποθέτησα κατόπιν στη θεία τους κι' έκλεψα τό συρτάρι.

Όταν ή γυναίκα μου έπέστρεψε τό θράδι κι' έπαισε στην άγκαλιά μου, όπως συνήθιζε, ζητώντας με λαχτάρα τα φιλιό μου, με κόπο συγκρατήθηκα για να μη την πνίξω με τα χέρια μου.

Εφάγαμε μαζί, όπως πάντοτε, κουβεντιάσαμε και πλαγιάσαμε στα κρεβάτια μας τη συνήθειά μας επί ώρα. Άλλά δεν μπορούσα πια να κοιμηθώ. Ο δαίμον της ζήλειας και της εκδικήσεως φώναζε μέσα μου! Τέλος, τα μεσάνυχτα, σηκώθηκα και με χίλιες προφυλάξεις πλησίασα στο κρεβάτι της γυναίκας μου. Έσκυφα και την κυττάζα. Το ώμοφο κεφάλαι της με τό φωτιστέφανο των ζανθών μαλλιών της, άκουμπουσε με χάρη άπάνω στο δαντελλένιο προσκέφαλό της, και τό γλυκό χαμόγελο πού πλανιόταν στα χείλη της, την έκανε να φαίνεται σαν ένας άγγελος πού άναπαύεται...

Με φρίκη σκεπτόμουν, πως ήταν ποτέ δυνατόν, τόση ύποκρισία να κρύβεται σ' ένα τέτοιο άθώο πρόσωπο;... Τρελλός από

κι' εγώ. Η ζωή μας περνοσε εύτυχισμένα. Η άφοσίωσι της γυναίκας μου σε μένα, ήταν συγκινητική. Όταν έφευγα για ύποθέσεις μου κι' έλεπα δυο-τρεις μέρες, στενωχωριόταν σε τέτοιο σημείο, ώστε να έπιστρέφω, ώστε έχανε τον ύπνο της και την όρεξι της. Άλλά κι' εγώ δεν έβλεπα την ώρα να γυρίσω κοντά της. Όταν επέστρεφα, έρχοταν και με ύποδεχόταν στο σταθμό και με μία παιδική λαχτάρα ριχνόταν στην άγκαλιά μου και με φιλούσε με άγάπη κακός δαίμων, πού έβασε υποπόδια να σουλάξω.

"Έπεισε στην άγκαλιά μου, ζητώντας με λαχτάρα τα φιλιό μου..."

ζήλεια και μίσος, αποφάσισα να την σκοτώσω άμέσως... Παράλειπα να σας περιγράψω τό κακούργημά μου, γιατί δεν άντέχω!

Άρκει να σας πώ, πως τό δυστυχισμένο πλάσμα δεν ένοιωσε τίποτα, και από τον ύπνο πέρασε στο θάνατο, χωρίς πόνου, χωρίς καν ν' άναστενάξη... Και νεκρή, διατηρούσε ακόμα τό ίδιο εκείνο άθώο και γλυκό χαμόγελο. Μία μονάχα σταγόνα αίμα έσταξε άπάνω στο χέρι μου... στη θεία πού ζέρετε.

Η κήδεια της γυναίκας μου έγινε χωρίς να την παρακολουθήσει κανείς άλλος, εκτός από μένα. Διέδωσα, πως ή γυναίκα μου είχε πεθάνει ξαφνικά.

Όταν γύρισα από την κήδεια, έφρηκα την κόρησά Α... πού με περίμενε στη σάλα. Ήταν τρομερά ταραγμένη και τά παραρηκτικά λόγια, πού μου άπηύθυνε, μου φάνηκαν άλλωστε ασυνάρτητα. Βυθισμένος, καθώς ήμουν, στις σκέψεις μου, δεν έ πρόσεχα τί έλεγε, όταν, ξαφνικά, ή κόρησά σηκώθηκε, μοι έβρασε τό χέρι και με χαινήλη, τρεμουλιαστή φωνή, πού είπα πως είχε ένα μεγάλο μυστικό να μου έμπιστευθί. Είχε πεποθήσι στην τιμή μου ως 'τζέντλεμαν', πως ποτέ δεν θα τό άνεκοίνα σε κανένα. Μοι είπε τότε πως είχε έμπιστευθί σ' ή γυναίκα μου ένα πακέτο γράμματα, τα όποια δεν τολμούσε να κρατήσει στο σπίτι της, και ζήτησε τώρα να της τά έπιστρέψω. Όσο ή κόρησά μιλούσε, ένας φοβερό ρίγος με συγκλόνισε, ήλόκληρο. Τό αίμα χτυπούσε σαν σφυρί στα αυτιά μου...

Τότε με ψυχρή, άτοιμη φωνή—πού δεν την αναγνώριζα αν ήταν δική μου—ρώτησα την κόρησά τί ήταν τό περιεχόμενο αυτών των γραμματίων. Εκείνη κοκκίνισε και με άγανάκτησι μοι άπάντησε:

—Κύριε, δεν φανταζόμουν πως θα είγατε λιγώτερο εύγένεια ψυχής από την γυναίκα σας! Είπε άντελώς άτομικά αυτά τα γράμματα και ή άτυχη φίλη μου ήταν τόσο λεπτή, ώστε όχι μόνο δεν θα τά διάβασε ποτέ, άλλα ούτε τόλμησε να μου κάνη την έρώτησι πού μου κάνετε εσείς τώρα!

Πολύ καλά, είπα, και πως θα αναγνωρίσω τό πακέτο;

—Είπε δεμένο με μία γαλάζια κορδέλλα...

—Θα σας τό φέρω άμέσως. Σηκώθηκα, κι' ένώ ήξερα πολύ καλά πού θα τό εύρισκα, άρογοποίησα έπιτηδες, για να πιστέψη ή κόρησά πως ψάχνω για να τό βρω. Τέλος της τό έπήγα.

—Αυτό είνε μήπως; ρώτησα. —Ναι, ναι! είπε ή κόρησά. Αυτό είνε!

Δεν τόλμησα να σηκώσω τό ματια μου και να κυττάξω την κόρησά από φόβο μήπως προδοθώ... Κατόπιν ή κόρησά Α... με εύχαρίστησε και έφυγε, χωρίς να αντίληφθί τίποτα!

Πέρασαν από τότε μερικές ήμέρες και ξαφνικά, εκεί πού είχα στήσει μία σταγόνα από τό αίμα του άθώου θύματος της ζήλειας μου, αίσθανθήκα έναν οδυάτο πόνο, πού μεγάλωσε διαρκώς δυο περιούσαν ή μέρες. Είχε γίνει άφόρητος όταν ήβασα σε σας! Η δυο έγγχειρήσεσι πού μου κάνετε με άνακούφιση. Τώρα όμως σ'ι φριχτό πόνου... ή φωτιά πού νιώθω να μου σπαράζει της σάρκες σ' εκείνο τό μέρος του χεριού μου, με κάνουν να πίνω μία όριστική άπόφασι, γιατί δεν άντέχω πια! Σε μία ώρα θα είμαι νεκρός... Η γυναίκα μου εκδικήθηκε! Ίσως τώρα να με συχωρέσει!...

Ση!... Εύχαριστώ, γιατρέ, για όσα κάνετε για να άνακουφίσετε τον πόνο μου! Ο Θεός μαζί σας!

Την επομένη, ή έφημερίδες της Πέστης, δημοσίευσε την είδησι της αυτοκτονίας του πλουσιού κτηατίου κ. Β... —Μήπως είνε αυτό!...

